

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1688

XIX. In Domin. Passionis. Nonne benedicimus nos, quia samaritanus es, & dœmonius habes. Ioan. 8. Arg. Dominica Passionis dies Paresceves.

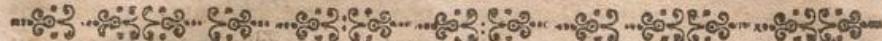
Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56320](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-56320)

sto Assertore nostro, (quod animo implicat) veniat post mortem, diem mihi dicat, refundam cum fœnore, si vel ostiatim emendicandum foret.

Sed cum saniora de vobis præconcipiam, ratum deinde, fixumque in

animis vestris esse concupio, si Manus Domini, Manus villici, Manus Damiani vobiscum fuerit, vos in tempore, & in æternitate abundaturos paribus. Fiat.

CONCIO XIX.

IN DOMINICA PASSIONIS.

Nonne bene dicimus nos, quia Samaritanus es, & dœmonium habes. Joan. 8.

ARGUMENTUM.

Dominica Passionis Dies Parasceves.

Ihes hodierna, nomenclatura ab Ecclesia recepta, vulgo Dominica Passionis indigitatur. A. Et hoc ex quo capite? Nondum legitur Passio Domini, nondum auditur is ductus ad Annam, & Caipham, nondum illusus, & spretus ab Herode; nondum flagris concisus, & damnatus à Pilato; nondum in crucem trahalibus clavis confixus à militibus; nondum alio quopiam supplici genere affectus a Judæis, & tamen Dominica Passionis proclamatur. Et licet mentio fiat lapidum in Evangelio, eo rāmen grandine neutiquam percussus est Dominus, sed solis minis, calumniis, convitiis proscissus. Qua ergo de causa Dominica hæc transit in Parasceve, in Passionem? Ea ipsa; quod tam enoribus sit impetus calumniis ac convitiis. Hæc ipsa tantum Christo, vel etiam maius intulere tormentum; quantum unquam sub tempore Passionis suæ fustiuit. Quod mihi & ad elucidandum prælens Evangelium, & motum institutionem argumentum esto.

Partitio.

II. D. Jacobus Apostolus depingens nobis virulentiam linguae humanae,

Lingua
malorum
Universitas

manæ, nuncupat eam Universitatem iniquitatis q. d. Est unus Mundus malignus plenus injuriarum, ac scelerum. Est una Academia, cui loco Magistri præsidet Furor, ac Maticia. Una Universitas, quæ omnes Artes profitetur nequitæ. Quemadmodum Universitas literaria septem nobilitiatur scientiis; ita & Universitas linguarum circa septem vitia Capitaria versatur, eaque promovet, ac defendit?

Calumna-
trix lingua
Universitas
scelerum

Quod Sanctus hic Apostolus universim de Lingua Phætonte definit, id ego de Calumniatrice sola dici posse optimaratione decerno. Ipsa, ipsa est Universitas una injuriarum, ipsa officina scelerum, ipsa carnificina una tormentorum. Ipsa Academia, in qua, vel à qua Dominus septem calculis promotus est in doctorem Patientiæ; Ipsa est, quæ ad obtinendam hujus lauream, illum oppugnavit; Ipsa quæ solidissime fundatum ostendit. Ipsa hodie experimentum sumpit virtutis, in extremo agonæ ab ipso demonstrandæ, Ipsa Christum vinculis ferreis constrinxit, ipsa alapis, & flagris cæcidit, ipsa spinis coronavit, ipsa cruce oneravit, eidemque afflixit, ipsa demum cor eidem trajecit.

§ I.

Christus captivus à lingua calumniatrice factus.

III. Et primum quidem citra omnem id mihi cum sitacide daturi estis

controversiam, gravis esse vinculum linguae convitantis, quam manus iisdem inodantis. Ille beatum prædicat, qui tectus est à lingua nequam, qui in iracundiam illius non transivit, & qui non attraxit jugum illius. Beatus est quem Numen protegit à lingua calumniatoris, quique in illius violentiam, maleficentiam, & maledicentiam non incidit, vel certè eam non sentit, & excutit. Cur istud obsecro? Subdit causam: *Jugum enim illius, jugum ferreum est, & vinculum illius Lingua con-*

vinculum æreum. Vinculum sericeum
linguae edixerim, quo nonnunquam
in disputationibus innodantur, intri-
canturque discipuli, ut nec hiscere
queant.

linguis
vitians
vinculum
aneum
Ibid.v.24.

Cannabinum item, quo quispiam fulsitatis convincitur, ac redarguitur. At vinculum ferreum jugum tyrannicum, acerbissimum est, quo calumniis stringuntur ingenui, iisque innoxii. *Jugum enim illius ferreum &c.* Vinculum æreum ex multis circulis, tanquam oribus conflater; & calumnia ab uno transit ad alium, & ex oribus illorum catenam conflat, quæ ad multa sèpius milliaria protendatur. Sonora perquam est catena ærea, sonora itidem calumnia; Fortis illa, fortis & ista, & vix Samsonis virtute rumpenda. *Vinculum illius, vinculum æreum.*

Sit aliis controvrum, an Christus Dominus in captivate corporis, vincitus fuerit catenis ferreis, id mihi certum, quod captus sit in peccatis nostris seu propter peccata nostra. Certum item hamis catenarum

plus-

Thre.4.

plusquam chalibei per columnias, ac convitia in praesenti Evangelio coagulatum, oneratumque fuisse in anima sua.

Sara dolor ob convitium Tob. 3.

IV. Sensit gravissime hæc vincula Sara, filia Raguelis viri inter exiles Israelitas eminentis. Hæc, ut de ea meminit libellus Tobiæ, præscissa à pedissequa, quam forte redarguerat, & leptem virorum ab ea proclamata interfictrix, tantum animo dolorem concepit; sese à communione aliorum sequestraverit, inque jejuniis Deum obtestata sit, ut vel convitantis linguae vinculis, vel ipsiusmet corporis animam suam expediret: *Peto Domine, ut de vinculo improperiū hujus absolvias me, aut certe desuper terram eripias me.* Ea verecundia, ac pudore, perinde ac diploide involutam aut catastis quibusdam concarenaram se tensit: ut maller emori, quam diutius hæc vincula sustinere. *Peto Domine ut de vinculo improperiū hujus absolvias me.* Si inveni gratiam in oculis tuis ô Domine, si tibi est cordi mea integritas, si innocentia quidpiam a pude ponderis obtinet, exaudi afflictam, & eripe. *Peto te Domine per omnes favores Abrahae, Isaaco, Jacobo, dilectis suis concessos, exaudi me, & libera.* Malo terra obrui, ne tolem videam, malo proteri in pulvrem redacta, pedibus alienum, quam hæc sustinere vincula.

Quod si unam puellam ancillæ vilissimæ improperium tam atrociter admordit; quid censendum de Astartoris nostri convitiis, à conferta mul-

titudine in eum ingestis? An non hæc ipsa multò acerbiora eidem evenere, quam vincula cannabina, aut ex fibris arborum contorta? Tanto enim profundius penetrat, acerbiusque torqueat convitium; quanto honestius, sanctiusque impedit supercilium.

§. II.

Christus à lingua convitauisse alapis casus.

V. Evenere profecto duriora his; evenere acerbiora ab ipsis alapis, ac colaphis eidem inflictis, Injuriosa per quam exitit illa, ut pote à scurra vilissimo, armata manu, validissimè inflicta ei, in quem desiderant Angeli prospicere. Fuit hæc alapa tam terribilis, ut saturatus dicitur hoc opprobrio, siimque graviorum expressè tormentorum. Veruntamen gravius dico nupulat hodie à linguis calamiantibus, ac convitantibus,

Perditissimi Judæi exacerbati sanctissimis monitis, minisque Jeremiæ Vatis, extrema quæque eidem machinantur. Venite, inquit, percutiamus eum lingua, & non attendamus ad universos sermones ejus. At quænam hæc percussio? Quænam alapa? Quid mollius lingua? quis livorem ab ipsa induit? Vel quænam hæc lingua? Hac oculis aliis figimus, basia, tuavia damus nobis dilectis. Quænam itaque ista? Chaldæus eam nobis explanat: Falsa testimonia testificemur contra ipsum. Texamus in eum contum elias,

hæc

Hæc sentiet acutius, quam alapas illas alias.

Typus hic Christi Domini alapa convitiorum percussi, gravius ea ipsi accidit à lingua facta, quam à manu interrogata. Et sane nemo generosioris animi est, qui non eligat alapa cædi, quam sinistris sermonibus proscindi, aut contumeliis onerari. Hinc vulgaris increbuit paræmia; Mallem mihi alapam impegiſſes, quam hæc probra in me conjeſſiles. Et non multo verius id de innocentissimo, sanctissimoque sequestro tenendum est? Maluisset hercule millies colaphis, cædi, quam tam e-normibus lacerari convitis,

§. III,

Christus à lingua calumniatrice flagellatus.

Lingua calumniatrix flagellis gravior

S. Aug. ser. de pass.

Ecccl. 28. v. 21.

VI. Parum dico, optaret cædi non tantum alapæ, sed & verberibus, quam verbis. Incredibilis prope erat illa laniena, & dolor redundans ex concilio flagris corpore. Cæsus est enim virgis admodum duris, & scuticis aspergitim; neque in dorso, humerisque tantum dilaniatus, sed toto corpore excoriatus, ipsa carne ad usque ossa hinc inde avulsa. *Violentia crudelium flagrorum saepe iteratorum cutem laceravit,* (loquor ore Augustini) & carnem sanguinissimi corporis Domini aperuit. Grave, ac suminæ æruminosum Domino id erat tormentum; audeo tamen propugnare, graviorem extitisse calumniam. Causam ex Ecclesiastico desumo: *Flagelli plaga livorem facit, plaga autem lingua minuit ossa,* q.

d. Gravior, ac innocentior est maledictæ linguæ percussio, quam flagrorum al-perrimorum proscissio. Hæc enim in cutem duntaxat exteriorem dæſ-viunt, lancinant, foedant cruentant; at lingua profundissime vulnerat, & ad intima ossa penetrat, omne ani-mi robur elidit, omnem gloriam de-venustat. *Flagelli plaga livorem facit.* Perpendite itaque, & exigite, an non intollerabilius prope Christo Domi-no acciderit, proscindi verbis amarif-simis, quam verberibus atrocissimis. Et alte in præcordia demittite, quo-ties vos alii convitantur, toties ad columnam consistere, & flagris pro-pe immittioribus proscindi; relaturi fructum passionis suæ ubertimum, si cum eodem Agno, coram tendente, obmutescere in vindictam non af-surrexeritis; sed æquo animo interrogas calumnias tolerare sciveritis.

§. IV.

Christus à Lingua detractorum spinis confixus.

Lingua pra-va spinis acutior.

VII. Quid dicam de spinis? Si illæ verticem sacratissimum Christi pupugerunt, convitia animum ipsum confodunt. Æculeji hæc sunt (& ut vernacula dicemus *Stachelwörte*) qui non sentiuntur quidem in tergore, sed vel maxime in capite. Metapho-ra hæc Sapientissimi Salomonis est: *Quomodo si spina nascitur in manu temu-lenti, sic parabola in ore stultorum.* Quemadmodum hellæ quispiam rix-ando, altercando, convitiis proscin-dendo perinde ac spinis alios confi-

Contumeli-osa verba spinæ

Prov. 26. v. 9.

git, sauciatque; suppari ratione stultus quisque, sideratus, vel inconsideratus obtreestationibus suis alios confudit. Æquè spina, ac calumnia aculeata est. Æquè illa, & cista, si non profundius lædit, & cruciat. Quemadmodum ergo ebrius spinis suis tum realibus tum mysticis putalitibus, ac rixis proximos quosque præsentes exasperat; haud sècus insipiens quisque, licet nonnunquam sententiam, aut sermonem serium proferre videatur, cum detorquet ad alios petulanter objurgandos, irridendos, vexandas probris, & injuriis afficiendos. Histricem dixeris, qui quoquo se vertit, horret aculeis, pungit, & vulnerat.

Sentibus hisce hodie coronatus est Christus Dominus, quando tam falsis admorsus columnis. Hæserunt silvestres illæ spinæ in vertice ipsius ad usque tumulum, at istæ oppidò diutius in Judæorum, ac infidelium mentibus. Exceptis ibi sannis, & ludibriis, non minus itidem isthic. *Quem,*
John 8. v. 53 *inquiunt, te ipsum facis? Numquid tu major es Patre nostro Abraham?* q. d. Videte & obstupescite inlaniam hominis, videte Patriarcharum Patrem, videte messiam personatum. *Quem te ipsum facis?*

O afflîte homuncio, quisquis ejusmodi sentes capiti tuo inoculatas experiris, conare quatenus tibi in settum, ac diadema gloriae, ut Christo, efflorescant; Ex spinis egerminant rose, & ex columnis gloria. Illis sublati, in cassum istas præstolaris, semotaque patientia. *Si compatimur, insonat Tuba Apostolica, & conglorificamur.* Haud incingent verticem

rolæ, nisi prius spinæ ambiverint. Hæ coronarum omnium parentes, & obstetrics sunt, quibus soli & poli honestantur Imperatores. *Stimulus mortis*, stimulus ignominiae, ac perditionis peccatum est, impatientia est, stimulus ad gloriam & regnum; adversitatum, calumniarum, convitiorum tolerantia.

§. V.

Christus per contumeliosam Lin- guam Condemnatus.

VIII. Postquam Christus Dominus in Passione sua corporali tam ignominiosè captus, tam indignè alapis cæsus, tam atrociter flagellis excarnificatus, tam dire tribulis tribulatus est, vociferantibus inconditis clamoribus Judeis, & Pilatum ad ferendam in Christum sententiam urgenteribus ab eodem per summam injuriam ad mortem crucis condemnatus est. Habebatur autem hoc supplicium qua apud Barbaros, qua ipsos Iudeos atrocissimum turpisimum, ignominiosissimum.

In libro Deuteronomii præceptum per Moylen à Domino est, quatenus ejusmodi affectus supplicio ante noctem deponeretur: Non permanebit cadaver ejus in ligno, sed eadem die sepelietur, quia maledictus est à Deo, qui pendet in ligno. Hebraeus legit: Maledictio Dei est suspensus. Alii: Convitium Dei est suspensus. Unde istud? Nempe quia supplicium hoc erat scelestis simus quibusque constitutum. Alii enim ex lege lapidibus obruebantur apud illos, alii securibus cervicem suppone-
Crucis sup-
plicium gra-
vissimum
Deut. 21. 22.
32.

re cogebantur, alii fluminis ustulabantur; atqui in cruce evomebat animam, habebatur omnium scelestissimus. Neque enim cujusvis criminis crux pena erat, sed duntaxat gravioris blasphemiae, tyrannidis, latrocinit, rebellionis; ita ut maxima sceleria summo hoc multarentur supplicio. Jubebatque autem confixus eadem die sepeliri, eò quod censeretur contaminare terram, nec solem illum ultra ferre posse, adeoque cælo, terrenaque invisum fuisse spectaculum.

Verum si ibi proclamatus reus mortis, si ibi iniquissimam subiit sententiam, subiit itidem in hodierno Evangelio, in quo gravissimorum scelerum incusatus, reus mortis judicatus, & prope trucidatus erat à furenti populo. Et quidem à Pilato honestiore ex causa tanquam Rex Judæorum condemnatus; at vero à populo seditione, à lingua contumeliosa tanquam Magus, Impostor, blasphemus habitus & traductus. Non minus itaque tunc à linguis passus est, quam subinde à manibus.

§. VI.

Christus Lingua maledica crucifixus.

IX. Illud unum in dubium vocari posset, an Linguae convitantis tormentum, tormento Crucis Christi conferri valeat. Erat enim tormentum crudelissimum, utpote in quo per partes maximè sensitivas, ac nervosas clavì adigebantur, in quo

violentissimè membra distrahebantur, in quo tota moles corporis non nisi tribus illis clavis cum incredibili dolore incumbebat. Numquid quidam simile etiam à linguis injuriosissimis passus est? Etiam.

Fundamentum desumo assertionis meæ ex ipsis Historiographis Passionis Dominicæ. Horum unus testatur hora tercia confixum esse Dominum; alter hora sexta. Illud tradit S. Marcus: Erat autem hora tercia & crucifixum eum. Istud S. Joannes: Errat autem Paracœve Paschæ, hora quasi sexta. Quænam obsecro est hæc discrepantia? aut quodnam in iis textibus reconditum mysterium?

Si litteræ intendamus, Caduceatores habebimus Lyranum, Carthusianum, atque alios, conciliantes sacros Notarios, & dicentes Christum crucifixum esse inter tertiam, ac sextam. Cum vero medium à duobus extremis participet, Marcum scripsisse hora tercia, Joannem autem hora sexta confixum esse Dominam. Quemadmodum enim nox in quatuor vigilias dividebatur, quarum singulæ tres horas continebant; ita dies apud Hebræos in quatuor partes præcipuas, (quarum quævis tres horas complectebatur) id est in primam, tertiam, sextam, nonam discriminabatur. Dici ergo potest Dominus hora tercia, & prope sexta crucifixus, siquidem intra has duas præcipuas in cruem actus est.

Si mysticum sensum scrutemur, decernet pro mea parte Augustinus Doctor S. Augustinus & crucifixus hora

Marij.

*Ioan. 19. v.
24.*

*Christus cur
horæ tercia
crucifixus
dicitur.*

*s. Aug. 17.
u. 7. in Ioan.*

Hora tertia, & hora sexta crudelissimo crucis suppicio Christum Domini num esse affectum. Quomodo dicitis id jactari potest, cum semel duntaxat opus redemptionis nostræ absolverit. Et ut primus Adam semel duntaxat, vel Eva Consors ipsius extendisse manum ad lignum vetitum creditur; ita & Christus in ligno crucis semel affixus. Qua ergo ratione & hora tertia, & sexta? Audite oraculum S. Patris: *Hora tertia crucifixus est linguis Iudeorum, cum clamaverunt crucifige eum. Hora vero sexta crucifixus est manibus militum.* Nempe cum Iudeorum procacissimæ linguae in domo Judicis Pilati sævissime pupugerant, ex illo momento dicitur Christus cruci affixus. Neque enim linguam furor, ac rabies pro merito alio qui expimeretur, nisi diceretur, tunc Christum esse cruci affixum. Nimirum acerbissimum Christi tormentum Crux fuit, supra omnem humanam tolerantiam arcans cruciatibus penas exasperantibus. Nam doloris augmentum factum est Amoris immensum argumentum. Ergo ut Evangelista Marcus exactè mundo propalaret, quam graviter tulerit Christus Deus contumelias Iudeorum, qui Christum insimulantes acuerunt linguis suas, Evangelico ore ex mente D. Augustini palam ait; hora tertia Crucifixum esse Dominum non immanitatem clavorum, sed punctionem linguarum. Ac si non satis explicuissest Evangelista maledicentia acerbitudinem, nisi illam assimilasset patibuli cruciamentis. *Hora tertia crucifixus est linguis Iudeorum.*

X. Urgeo questionem, & perconter uter vobis videtur graviora vulnera Christo inflixisse, an Iudei conviriando, an Pilatus immitti ligno configendo? An illi verborum tela jaciendo, an hic manus pedeisque ferro transfodiendo? stabitis futsitan pro Iudeis, & minus no cuius illos, quam Pilatum Christo, propugnabis, Verum contrarium adstruit idem S. Pater, dum pilatum quasi occidisse dicit, Iudeos verò interemisse. Ille dixit in eum sententiam, & iusgit eum crucifigat, & quasi ipse occidit, & vos o Iudei occidistis. Vnde occidistis? Gladio lingue. Perpende Pilatum non absolute occidorem, sed quasi occidorem vocari? Iudeos vero semoto diminutivo vocabulo expresse dici Occisores. Etsi enim ille Christum in crucem egerit, illi tamen verbis acerbissimis vulnerarunt, & verborum dolor crucis sensum longè excedebat, duransque erat contumelias audire, quam crucem ferre. Si conferas Pilatum edictis dominanter, cum Iudeis contumelias laceffentibus, invenies Pilatum quasi occidisse; Iudeos vero sævius lacerasse, quia dirius est convitorum patibulum, quam lignorum. Ille dixit in eum sententiam & quasi ipse occidit, & vos occidistis. Vnde occidistis? Gladio lingue.

*Dirior lin-
guarum
clavis in
cruce.*

*s. Aug. in
Psa. 63. ad
v. 2.*

XI. Triplici eruce oneratum, seir triplici clavo confixum constat fuisse Jobum veræ patientiae exemplar abfolitissimum. Primo quidem in bonis fortunæ, quando armentis à latronibus abductis, campis grande quassatis, prole inter convivorum delicias tumulata, factus est ex divite pauper

*Job. tripli-
ci clavo con-
fusus*

pauper, ex abundante egenus, ex felicissimo miserrimus; ex Domino abjectissimus. Secundo in bonis corporis, quando tam gravi percussus ulcere, ut in toto corpore pars nulla superstes foret intacta; sed vulneribus ingeminatis testa saniem raderet; nam pro cubili plateam publicam, pro lecto simetum, pro medicis canes, pro aulicis vermes, pro fasciis scabiem, pro remedii vulnera. Tertio in anima à suis metu amicis variis perstrietus contumeliis. Ex his omnibus quem putatis penetrasse profundius intima cordis ipsius? Quæ Crux illi omnium visa gravissima? Quis clavorum durior? Planè Contumeliae. In aliis tene divinæ voluntati conformavit, ipsius sanctissimum nomen extulit, at ut ventum ad convitia, si non impatiens signum, profecto doloris excessivi ostendit; dicens: *Vsq[uod]q[ue] affligitis animam meam, & atteritis me sermonibus?* En deies confunditis me. Affligitur, atteriturque verbis, qui dæmonis machinas viriliter, & strenue frustratus est. Filiorum strage impetus, divitiarum direptione vexatus, in corpore excruciatus adversarii ridet ignaviam; & patientia ipsius leve est, quidquid ingenium Dæmonis machinatur. Et modo fatigatur illius patientia, vixque non subvertitur fortitudo? Hucusque vulneraverat Jobum diabolus, non verborum contumeliis, sed adverorum plagiis; modò amici convitia evibrant, & contumeliosa verba in Jobum contorquent; adeoque graviora sunt verborum vulnera, quam dæmonis cruciamenta. Nam ut ait Ori-

genes: *Qui corporis cruciamenta toleravit, non passus est verba.* Iobus qui hac dicit est athletarum fortissimus, in cuius libro nihil ita eminet, atque fortitudo illius ac patientia. Labores tamen sentit, quos ex eorum duro sermone, qui ad eum visendum venerant, hauserat. Sic verbis fatigatur patientia; quæ dolor, atque artes diabolante fatigaverat. Tolerantia, quæ explosarat tormentorum ferociam, hæc prope duriore sermone subiit ruinam. Iobus qui corporis cruciamenta toleravit, non passus est verba. Adeo dire torquent irrisiones, ac contumelias, ut propemodum palmam eripiant patientias.

XII. Verior Jobus noster Christus Deus eadem certamina crucis immaniores, clavos feraliores sustinuit Desertus & ipse, quin & proditus à suis, & in tantum exutus omnibus, ut nudus in cruce penderet; nec haberet, undique prementibus spinis, ubi caput suum reclinareret. Passus subinde eos in cruce cruciatus, quos impossibile est recensere; impetratus demum calumniis ac opprobriis, iisque blasphemis, ac virulentissimis: *Blasphemabant autem moventes capita sua, & dicentes: Vab qui destruis templum Dei, & in triduo illud redificas, salva temetipsum.* Si Filius Dei es, discende de cruce, & credimus tibi. Nihil intendum in eo reliquere, quod non ore blasphemо polluerent, infatuarent, carpenter. Ridebant verba, explodabant Divinitatem, despiciebant potentiam. Obsero vos, ex his omnibus cruciatibus, quisham vehementius exagitabant Dominum? Revolvite oracula, & audietis, quod in cæteris

cœteris doloribus, ac tormentis tanquam Agnus coram tondente optimuerit, nec os suum aperuerit. Illi ipsi cruciatus præ amoris magnitudine videbantur quæpiam deliciae, & sitiens animæ refrigeria. At ubi ventum ad improperia, ad probra, ad irrisiones continere se non valuit, quin Deo Patri suum testaretur dolorem: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me.* Incredibili quidem patiendi tenetatur desiderio bonus JESUS, vehementissimo amore plura gravioraque pro nobis pati avebat; attamen cum furor Judaicus in tantum excrevisset, ut nullius prope capax ultra esset incrementi. Cum jam non verberibus, sed verbis Majestas ipsius violaretur dentatissimis, cum contumeliarum sarcasmati conspueretur, voluit hisce verbis dolorem suum testari, & se saturatum esse juxta vaticinium Psalmista opprobriis. Ideoque in cœteris Passionis suæ asperrimis cruciati bus obmutescit, dum autem hæc patitur, à Patre se derelictum ingemiscit: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me!*

Hoc ipsum ut piè meditatus est D. P. Cypr. ser. Cyprianus, ita subsequentibus verbis de passione posteritati consignavit: *Consideravi operatua, & expavi, clavos sacros pedes terebrantibus, foſisque manibus de vulnerum anxiitate non quereris, de Spinis sacrum caput pungentibus non loqueris; sed sat agis ut innotescat posteris, quare derelictus à Deo videaris, expositus contumeliis, & ludibrio Iudeorum.* Hucusque dolor de opprobriis, ac injuriis effebuerat, ut se derelictum à Patre Christus quasi queratur, cum in alijs

cruciatis supra fidem atrocibus, nullum verbum profuderit. Debent ergo hi clavi convitiantis linguae, multò graviores accidisse Domino, quam ferre illi, quibus in stipite crucis confixus est.

§ VII.

Christus à Convitante lingua lancea transfixus.

XIII. Postremò Christus Dominus in corporali sua Passionelancea transfixus est. Sed transfixus non ut excruciatetur, sed ut expirasse cruciatus illus designaretur.

At vero per contumelias eidem affricatas in vegeto etiamnum corpore omni lancea crudelius, profundius que est sautiatus: Nam ut ait Ecclesiasticus: *Romphæa bis acuta (est.) cuius plaga non est sanitas.* Romphæa calumniatrix lingua est, quæ non latus duntaxat pungit, sed cor, animam transverberat. Sitam validè à Longino trajectus est Dominus, ut per alteram partem corporis, opinione nonnullorum, lancea pertransiverit, lingua Judaica ad ipsam animam penetravit. *Romphæa bis acuta.*

Thearidas olim interrogatus de cultro, quam bellè scinderet? Respondit: *Autior calumnia, & profundius penetrat.* Culter ferreus corpus hominis, contumelia animum transadgit, & dissecat. Inficiari proinde nemo poterit, gravius contumelias Christo Domino accidisse, quam latenter transfixionem, cœteraque tormenta

*Calumnia
lancea
acutior*

*Ecclesiasticus
v.4.*

menta corporis. Consequens ergo est diem hodiernam ritè nuncupari diem Passionis, utpote cum ea pertulerit in hac à linguis blasphemantibus tormenta in anima, quæ subinde pertulit à crucifigentibus Judæis in corpore. Consecutaneum, promotum esse, in hac Universitate calumniæ, ad confusione in summo, quemadmodum afflumpsit in passione dolorem in summo.

Ut verò se gessit in illa? Erexit illi ex opposito gymnasium patientiæ, idque in tres classes distribuit. In prima, & summa classe docuit silentium, eo que solo objecta diluit. In altera professus est modestam excusationem: *Ego*

dæmonium non habeo, sed honorifico Patrem meum. Qui enim publicum gerebat dei Ministrum debebat scomata detergere, ne si illis illitus permaneret, doctrinam suam prostitueret. Ita tertia seu infima, fugam persuasit.

Exivit de templo. Auditores mei nemo nostrum est qui cum Christo minimum in fama non patiatur. Æmulemur eundem, & Universitati Calumniantium opponamus Gymnasium patientiæ. Discamus nonnunquam silere in contumeliis; vel si eam perfectionem nondum attigimus modestè diluere objecta; vel si nihil respondendo proficiimus, exire de templo. Fiat.

CONCIO XX.

IN DOMINICA PALMARUM

Dicite Filiæ Sion, ecce Rex tuus venit tibi mansuetus,
sedens super Asinam. Matth. 21.

ARGUMENTUM.

Ingressus triumphalis Christo adornatur.

I animus noster non tam est, ubi animat, quam ubi amat, primum est mihi conjicere, plerosque vestrum hic corpore quidem præsentes, animo absentes esse. Aud. Credo enim pias mentes, quam alios in corporali ingressu Domini præsentando distentos videant, illos in Spirituali adornando, haud postremos inveniri velle. Credo in

hoc uno per vigiles, ut cum oculis nequeant corporeis, certè Spiritualibus hanc galaxiam Domini obeant accurati, ac prosequantur. Credo ipsos non paludamenta duntaxat sua, sed se ipsos coram coprono corpore, animoque provolvere, ramos pravorum affectuum pampinare, festivum cum innocentibus Pæana acclamare.

In tantum ejusmodi astuabat desideriis Virgo religiosissima S. Gertrudis, ut ab ipso Domino methodum